

ניסן, תר"ץ

אפריל, 1929

רותי יקרה שלי,

אני כותב אלייך היום, ומחר ערב פסח.

אני מתגעגע אלייך, אחות יקרה, בעיקר בחגים ומועדים.

מחר נשב כולנו, לבושים בגדי חג סביב שולחן הסדר, נקרא בהגדה, ואת תהיי כל כך חסרה.

חג הפסח הוא מועד משמעותי במיוחד עקב המסר הסמלי של החג שבו כולנו יוצאים מעבדות לחירות.

ואני שואל - מתי אנו נצא מעבדות לחירות?

מתי אנחנו נגיע מהגלות אל ציון, ארץ ישראל וירושלים שלי?

אני תוהה אם אי פעם אנשק את אדמתה של ירושלים ואזכה להתפלל בכותל המערבי.

מחר נקיים את ערב הפסח כאן, בגולה.

אולם, כולי תקווה כי בשנה הבאה נהיה כולנו בירושלים הבנויה, נוכל ללכת בגאווה ברחוב כיהודים ולקיים את כל החגים ומנהגיהם ללא פחד מהגויים!

מאחיר האוהב,

שלמה